

KATOLIK

God. I.

ŠIBENIK, 21. rujna 1930.

Broj 15.

Svi na rad, svi u borbu!

Uvjeren sam, da danas nema svećenika, koji bi se hvalio, da je učinio sve, što je mogao, na polju katoličke akcije i svoje pastirske dužnosti već tim, što je tumačio sv. evanđelje, pohrađao bolesnike i dijelio sv. sakramente. Nadam se, da nema nijednoga, koji ovako misli. No neželost ima ih još među vjernicima, koji misle, kako svećenik ne smije da izađe iz crkve, te radi vani na socijalnom, ekonomskom i vjersko-prosvjetnom polju kod mladeži, kod žena i kod muževa. Svi neprijatelji Crkve jednoglasno kažu: Svećenik ne smije da izađe iz sakristije!

Istina, prvi poziv svećenstva je rad za spasenje duša. Zato je Spasitelj osnovao svoju Crkvu. No baš veliki žar za spasenje duša trzši danas od svećenstva, da ostavi za koji čas 99 ovčica te da potraži one izgubljene, koje su danas neželost dosta brojne, i vrati ih u tor Gospodinov. Po svim našim župama ugnijezdila su se mnoga zla, koja treba odstraniti i liječiti, ako želimo, da se mnoge duše ne upropaste.

Katoličkoj Crkvi ne može da bude indiferentno (ravnodušno), kakva društva, kakve zabave mladež pohrađa, kakvo štivo je u njenim rukama. Crkvi ne može da bude indiferentno, da li se radništvo i seljaštvo oduševljava za komunizam, koji ruši vjeru i ćudoređe i t. d. Crkva vidi, kako pridolaze nove prilike u svijetu i ljudskom društvu, te osjeća svoju dužnost, da pruži božansku pomoć ljudima prema novim potrebama. Ta pomoć, što je Crkva pruža ljudima u novim oblicima, ali sa istom starom svrhom: spasenje duša, zove se Katolička Akcija.

Ne samo svećenici, već svi, koji se smatraju katolicima, dužni su da sudjeluju u toj akciji, da porade naime oko obnove pojedinaca, obitelji i društva u Kristu pod vodstvom sv. Oca Pape i naših biskupa, koji su od Boga

postavljeni, da upravljaju Njegovom svetom Crkvom. Svi, koji ljube spasenje bližnjega svoga, moraju da sudjeluju u Katol. Akciji i da njoj posvete svoj um, svoje srce, svoj žar, sve svoje sposobnosti. To je zato potrebno, jer vidimo, kako su narodi osobito iza velikoga rata postali vjerski mlohavi, a upravo Katolička Akcija nastoji da povrati pojedince i narode Kristu Kralju, eda Njegove svete zapovijedi vladaju nad nama i s nama.

Treba zato moliti i raditi, puno raditi, da obnovimo u Kristu pojedince, obitelji i društvo. Nije dosta, da se samo stavimo na obranu Božjih prava. Treba da predemo u navalu, da za Isusa opet osvojimo od sotone otete Mu duše. Katolička Akcija dakle znači borbu protiv današnjega stanja, borbu za izgubljene pozicije, borbu za pobjedu Krista Kralja u našim dušama, u svim dušama, u privatnom i u javnom životu!

Jofe

„Crkva je kao voda. Što je jače pritišćeš, to se većma diže.“

Pio IX.

Značenje Euharistijskoga kongresa

Sva naša objektivna javnost, sva naša štampa, pa i ona, koja nije baš tako jako zagrijana za religijska pitanja, a najmanje za katoličke manifestacije, morala je priznati i priznala je u sav glas, pred cijelim svijetom, da je Euharistijski kongres, koji se polovicom kolovoza održao u Zagrebu, jedna do sada neviđena i nečuvana historijska manifestacija katoličkog osjećaja i dubokoga vjerskog uvjerenja našega naroda.

Pa kako i ne će to priznati, kad su se na Euharistijskom kongresu ujedinile u jednoj duši i u jednom srcu stotine tisuća naših seljaka sa svojim vjerskim predstavnicima, sa svojom narodnom inteligencijom i sa

TOME KEMPENCA

NASLJEDUJ KRISTA

priređio

Sveć. Dr. Ivo Blažević

sa 20 umjetničkih slika iz staroga i novoga zavjeta od prof. G. Fugela, štampano na finom, indijskom papiru, džepni format, 504 str. vezano Din. 30.—, vezano Din 40.— u koži sa zlatorezom Din 60.—

Ovo novo izdanje imade iza svakog poglavlja primjenu na dnevni život uz kratku molitvicu, a pri kraju nadodane su glavne molitve izvadjene iz samoga Kempisa, iz Liturgija i iz sredovječnih mistika.

Vrlo ukusno opremljeno izdanje.

HRVATSKA KNJIŽARA — SPLIT

svojim zagrebačkim građanstvom? Euharistijski kongres dao je svemu svijetu najjači dokaz jakosti vjere u najširim slojevima našega naroda. On je dokazao svu mizer bilnost i neistinu uvjeravanja protivnika katolicizma, da je katoličke religiozne svijesti na našem selu i u gradu gotovo nestalo i da je katolička Crkva ostala vođom bez vojske.

Lojalni protivnici katolicizma zavidili su se neviđenom prizoru, priznali istinu i zašutjeli. Oni su promijenili svoje mišljenje o katolicizmu i kao pametni ljudi računat će u svom životu i svom radu s onim silnim energijama katoličke svijesti, duha, jedinstva i organizacije. Oni su vidjeli idealizam, o kojemu do sada nisu niti u snu sanjali. Oni su zagledali u oči požrtvornosti i pobožnosti, koja se ničim ne da nadvisiti. Oni su gledali duše stotina tisuća vjernika, koji su bili iste misli, iste duše, istih načela, istih ideala. Oni su promatrali legije prvih kršćana u punom vjerskom zanosu. Oni su morali zapeziti vjernost i odanost stotina tisuća prema Kristu, prema Njegovom Namjesniku Petru. Sve je to bilo kao granit. Neizmijerna i divna snaga uma, duha i srca!

Možeš naći gradova i država bez zidova, bez zakona, bez novaca i bez pisma. Ali još nitko nije vidio naroda bez Boga, bez molitve, bez vjerskih vježbi i bez žrtve.

Plutarh

Millerand o katolicizmu

Bivši predsjednik francuske republike g. Millerand očekujući na skupštini bivših boraca ministra penzija g. Champetiera de Ribesa, poznatoga katolika i nar. poslanika pučko-demokratske stranke, održao je govor, u kojemu je izrazio svoje simpatije za katolike. Istakao je, od kolike je važnosti, što u jednoj vladi može danas sjediti čovjek, koji poput ovoga ministra imade čistu katoličku tradiciju i koji je poznat kao borac za prava Crkve. Naglasio je i svoj udio u vjerskoj pacifikaciji Francuske, jer je njegova vlada predložila parlamentu uspostavu poslanstva kod Vatikana neposredno nakon rata.

Ako ovu izjavu Millerandovu dovedemo u vezu sa skorašnjom izjavom sadašnjega predsjednika francuske republike Doumerguea o veličini katolicizma i o katolicizmu francuskoga naroda, moramo da zbilja izrazimo svoju radost, što se toliko toga u Francuskoj na bolje promijenilo.

Naša nada

Velikom nadom i pouzdanjem gledamo u naše Biskupsko Đačko Sjemenište u Šibeniku, koje je ove godine primilo pod svoj krov 92 mlada đaka. Iza rata vlada velika oskudica svećenstva. Izgubili smo sjemenište u

Zadru, pak je sva sreća, da nam je Bog providio tako odlučnoga čovjeka, kao što je presvij. biskup dr Mileta, koji je sagradio u Šibeniku tako veličajno sjemenište.

Bila je već krajna nužda, jer već imamo u zadarskoj i šibenskoj biskupiji 38 župa praznih. U Bukovici župnik služi tri župe s rajonom od 150 kilometara. Molimo dragoga Boga, da nam uščuva ovu mladež vjernu Crkvi i svome zvanju! Kad i koliko više možemo, pomozimo sjemenište, eda može što lakše i što bolje izvršiti svoju uzvišenu i plemenitu zadaću te nam uzgojiti što više svetih i revnih pastira duša!

Najveća kazna Božja

Malo je gdje ipak tako teško, kao što u Francuskoj. Tu imade 36 tisuća župa, od kojih 12.000 ih je bez župnika i svećenika. Što će biti s onim narodom? Sveti župnik Arški je običavao kazati: *»Ostavite dvadeset godina župu bez svećenika, i narod će se klanjati životinjama!«* Uistinu je najveća kazna Božja, što može da snađe jedan narod: oskudica svećeničkih zvanja.

Odaziv glasu Božjem

Francuski pomorski kapetan Peignon ostavio je svoj lijepi brod i zatvorio se među trapiste u Citeauxu.

Već je nekoliko mjeseci, da je drugi jedan kapetan, g. Duprier, postao dominikancem.

Poručnik bojnoga broda Paiffe

de Magondeaux pošao je u sjemenište, jer želi da postane svećenikom.

Austrijskom pukovniku Richteru u svjetskom ratu prijetila je pogibao, da se uguši u Rusiji u jezerima Masuri. U toj životnoj pogibelji obećao je, ako se spasi, da će u svećenike. Čitav njegov puk se ugušio, a u pravu čudom on jedini je bio onaj, koji se spasio. Iza rata vratio se u Beč, učio bogoslovlje, te nije mnogo, da je otpjevao prvu sv. Misu. Ima 61 godinu i veseo je, što je zamijenio mač s križem.

Malo selo Lu u Italiji broji 4.000 stanovnika, a lijepi broj od 300 građana pošao je tko u svećenike, tko u redovnike, tko opet u redovnice.

Božji glas još nalazi po svijetu plemenitih i požrtvovnih duša, koje se odazivlju glasu Gospodnovu. Glupani otvaraju oči, zijevaraju i čude se, ne znajući, što da kažu i bolje je, da šute!

Belgijski narodni euharistijski kongres

Da proslavi stogodišnjice belgijske nezavisnosti utisnu što jači vjerski pečat, zadnjih dana kolovoza priredili su belgijski katolici veliki narodni euharistijski kongres u starom biskupskom gradu Malinesu. Iz svih krajeva Belgije došlo je vrlo mnogo svijeta, naročito velik broj katoličke inteligencije, seljaštva, radništva i činovništva. Imali su znamenita i

Vino dobar sluga, ali rdjav gospodar!

— Majko, majko! — poviče mali Perica svojoj majci, koja je sjedila pred kućnim vratima radeći ručni rad. — A zašto se ono tamo onoliko svijeta sakuplja?

Mara, tako se zvala njegova majka, radoznalo skoči. I zbilja vidi, kako se odasvud skuplja silna svjetina. Mora biti nekakvo zlo! — pomisli u sebi. Ne mogavši ostaviti kuću samu pošalje maloga Pericu, da vidi, što se to zbilja.

Mali Perica brzim koracima doskače do one hrpe ljudi, progura se među prve, ali kako se preplaši, kad opazi na pō mrtva čovjeka, svega oblijena krvlju. Perica odjednom grozno zakriči, jer u tom čovjeku prepozna svoga oca. Brzo potrči svojoj majci. Sav zaplakan

mogao je u grčevitom plaču izustiti samo jednu riječ: „Otac“, pa pade onda u nesvijest.

Mara sama nije znala, što se zbiva oko nje. Sva u zdvojnosti spremi Pericu u krevet, pa potrči onamo, gdje se sakupila svjetina. Razumjela je dobro maloga Pericu. Znala je, što znači ona riječ: „Otac“. Došavši tamo vidi svoga muža, gdje leži u nesvijestici. Naričući i plačući ispitala je, što se to zbilja s njezinim čovjekom.

„Prešao auto preko njega“ — reče neki dječak.

Jadna Mara pridigne svoga muža i uz pomoć drugih donese ga nesviještena kući, te pozove liječnika. Liječnik ustanovi, da je nesretniku satrvana potkoljenica i da mu je pregažen želudac. „Smrt je blizu —

reče liječnik — tu nema više nikakve pomoći!“

Odmah poslaše po svećenika. Svećenik mu je jedva mogao podijeliti zadnje pomazanje. Kratko vrijeme iza toga nesretnik je izdahnuo.

Kasnije se saznalo, što je bilo na stvari. Ivan je bio poznat u selu kao velika pijanica. Kadgod mu se pružila prilika, otišao bi u krčmu i tamo se nakresao vinom. Tako je i ovoga puta bio u krčmi i tu se opio. Vraćajući se kući teturao je čas na jednu, čas na drugu stranu. Upravo kad je bio auto iza njega, on se najednom sruši, i auto ga pregazi.

Ne bi li taj nesretni događaj, koji se uistinu desio u Hercegovini, opametio mnoge, koji zapiju sve, što zarade, a svoju djecu ostavljaju gola i bosu?

vrlo dobro posjećena zajednička zborovanja i zborovanja pojedinih klasa. Na tim zborovanjima raspravili su i francuski i flamanski katolici svoja goruća pitanja i stvorili novi program svoga rada.

Najosnovnija točka toga programa, koji su si preduzeli svi slojevi belgijskih katolika, jest produbljenje vjerskoga života štovanjem presv. Euharistije i češćom sv. pričestju. Svome apostolatu stavili su za svrhu, da će svim silama poraditi za pobjedu Kraljevstva Kristova u ljudskom društvu. Nije moguće potanje opisati program pun, životne snage, tih vatrenih katolika.

Samo spominjemo, da je seljačka omladina zaključila, da će darovati svake godine žito, potrebno za hostije. Daci su svoj program skupili u ovoj rečenici: „Budi svet i čist kao Hostija!“ Posebno zborovanje imali su liječnici. Jedan predavač, dr Peeters, pokazao je, da euharistički život uzdiže zvanje liječnika, da bude apostol, koji se sagiba nad bolnim čovječanstvom, da ga ozdravi ne samo na tijelu, nego da ga ozdravi u duši i u njegovoj čežnji za Neizmjernim. Sveučilištarci i mladi profesionalisti studirali su, kako će se boriti protiv vjerskoga neznanja kod naobraženih krugova. Karitativne organizacije zaključile su još više unapređivati vjerski život, da njihovi članovi budu sposobni što više raditi na pomoć drugima. Flamanski radnici zaključili su boriti se još življe za nedjeljni počinak.

Zadnji dan kongresa bila je — slično kao u Zagrebu — svečana pontifikalna sv. Misa, zatim posveta cijeloga belgijskog naroda Srcu Isusovu i veličajna procesija, kod koje su sudjelovali i predsjednik vlade Jaspars i većina ministara.

Ipak je od svega najljepše bilo brojno učestvovanje djece, malih euharistijskih Križara, nevinih vijesnika ljubavi. 50.000 dječice iz svih krajeva Belgije dohrtilo je, da se pokloni Euharistijskom Kralju. Dakako, nijedna crkva u gradu nije mogla primiti toliku množinu djece. Zato su se ti bijeli liljani raštrkali po svim gradskim crkvama, da obave svoje pobožnosti i prime nebeskoga Gosta u nevina srca. Bio je

dirljiv prizor, kada su predstavnici pojedinih dječjih grupa na glavnom trgu u ruke kardinalu Van Roey predavali „duhovno cvijeće“ sa biljadama sv. pričesti, molitava, dobrih djela i malih žrtava.

Kongres, kome je prisustvovalo preko 200.000 ljudi, uistinu je veličajno uspio i pratile su ga simpatije svih belgijskih katolika.

Biskup Strossmayer i starokatolici

V.

Strossmayer vjeruje kao i mi
Papinu nepogrješivost

Svi mi u rimo-katoličkoj Crkvi vjerujemo, kako se vazda vjerovalo u Crkvi, da je Papa nepogriješiv ili (kako hoće pok. Strossmayer) nezabludiv u stvarima vjere i ćudoređa, t. j. kad uči cijeli katolički svijet, što se mora vjerovati i kako kršćanski živjeti. U ovo je vjerovao i pok. Strossmayer. Čujmo njegove riječi. U svojoj poslanici g. 1882. on govori o Papi i nadodaje:

„Evo najprečega i upravo nepogrješivoga izvora čiste i neoskvrnjene vjere i prave Crkve. Bez ove vrhovne moći, kojoj se svatko pokoriti ima, nikad se ne bi moglo mirno u Crkvi Božjoj dovršiti razmirice, ni one, koje se na stegu crkvenom, ni one, koje se na nauk kršćanski odnašaju. U prvom obziru dosta je pomisliti na starodavnu raspravu o blagdanu uskrsnom, koja se velikom žestinom među azijskom i rimskom crkvom vodila, o kojoj Eusebij u povijesti svojoj u glavi 5. govori: Da se nije vjerovalo i priznavalo tada, da po ustima Pape Viktora Crkva sama govori, lako bi se već drugim stoljećem crkve Azije od Rima bile razdvojile. U drugom obziru dosta je pomisliti na razmiricu među sv. Ciprijanom i sv. Stjepanom Papom o valjanosti krštenja kod inovjernika. Da nije bilo vjerovano i priznavano, da se nitko u Crkvi Božjoj oprijeti ne smije odluci sv. Stjepana, koja glasi: „Neka se ništa novo ne uvađa, nego što je predano“, da se naime obraćenikom jedino ruke polažu ne otpuštenje grijeha, lako bi i sam Ciprijan bio otpao od jedinstva crkvenoga, koje je tolikom žestinom branio, da mu se čak pričinjalo, da i krštenje izvan njega ništa ne vrijedi.

I sedamnaesti vijek takovu je raspru doživio med Bossuetom i Fenelonom, koju je Inocent XI. dovršio. To samo zato spominjem, da veleumnoga i velezaslužnoga biskupa Fenelona proslavim, što se je znao u svoje vrijeme vrhovnoj svojoj oblasti kano nevino dijete pokoriti. U toj vrhovnoj moći crkvenoj svakomu je i najmanjemu u Crkvi jedino i sigurno utočište proti svakoj nepravdi otvoreno.

Kada se o nepogriješivosti piše, valja se okaniti svoje mašte i svojih predsuda i pomisliti, da je nešto slično svagdje u dobro uređenom društvu. Cicero hvaleći i u zvijezde kajući u djelu svome „De republica“ ne republiku svojih dana — o kojoj veli: „Po imenu imamo republiku, ali smo je svojom zloćom već davno izgubili“ — nego staru republiku, u kojoj su ljudi velikih načela i čvrstoga nepomičnoga značaja nada sve štovani i hvaljeni bili, veli i uči: da su konsuli u nekim slučajevima apsolutnu moć, dašto po ustavnim zakonima i u stanovitim zgodama, na opću korist i na spas općenite stvari, vršili. Tko misli, da se nepogrješivošću u Crkvi Božjoj i u vrhovnoj crkvenoj vlasti samovolja u svetu vjeru unaša, ne razumije stvari, jerbo bi tim umovanjem do toga dospio, da je i Isus slobodu satrô, kad je Židovima rekao: „Stari su rekli: Ljubi prijatelja svoga i mrzi na neprijatelja; ja vam pako velim: Ljubite neprijatelje svoje“, jer se tim jedinim razlučujete od poganstva. — U Crkvi je toliko slobode, koliko je nužno, da se iz neiscrpivoga očitovanja Božjega za svako vrijeme i za svaku nuždu čovječanstvu prikladno i staro i novo blago izvadi; a toliko se oholost našeg uma ograničuje, da samu baštinu Božju ne izopačimo i ne rastepemo. Narav vidiva isto je tako nepromjenljiva, kao što je i riječ Božja; pak ipak nitko današnjoj naravoslovnoj znanosti ne će odreći slobode za to, što ni jote u naravi promijeniti ne može, nego što joj se sva zadaća svršava tim: da u tajne Božje čim dublje prodre i da se posluži njezinim zakonima na opću korist čovječanstva.“

„Ondje je Crkva, gdje je Petar i Stolica Petrova.“ Sv. Ambrozij

Za moralnije kino

Pričaju velike novine, da su se veliki kinematografski mogućnici napokon prestrašili silnoga moralnog zla, što ga dnevno sije u narod njihov kino. Uvjerili su se, da je to strahovita škola pokvarenosti i bestidnosti, pa su odlučili, da će se uspriječiti držati ovih pravila: „Neprikladne su riječi, pjesme i kretnje zabranjene. Poštivat će se svetost ženidbe i obitelji. Ne će se više prikazivati zločinstva tako, da se pobudi i izazove simpatija za zločinca, a mržnja protiv sudaca i pravde. Ne će se više prikazivati ubojstva i slična živinska djela tako, da mogu u kome probuditi imitaciju (nasljedovanje). Zabranjuje se svaki nečedni ples. Ne smije se ruglu izvrgavati nijedna vjera ni svećenstvo. Treba izbjegavati svaku spolnu pretjeranost. Ne smije se služiti prizorima, koji potiču strasti, ako ovi nijesu nužno potrebili.“

Dakle odlučili su napokon, da učine moralnijim kino. No nažalost mi ne vjerujemo i malo dobra očekujemo od svih tih lijepih obećanja, jer dobro znamo, da je dandanas ljubav novcu kod nekih ljudi jača od ljubavi do kreposti. Svakako vidjet ćemo, da li su se zvijezde Holivoda promijenile i... možda obratile.

Svaštice

Maltežani u Rimu

Brojna grupa hodočasnika iz Malte putovala je za Lurd te se usput vratila u Rim, da se pokloni sv. Ocu. Predvođeni od svoga vodiča presvij. biskupa Gonzia bili su veoma lijepo primljeni od sv. Oca. Sv. Otac je izrazio svoju zahvalnost i zadovoljstvo u pogledu ovoga posjeta te im rekao, da ga ta sinovska prizrčenost veoma tješi, osobito kad promisli na sadašnje poteškoće i borbe na Malti, iza kojih se nada vedrijoj i radosnijoj budućnosti. Zaželio je nadalje hodočasniciima mnoge milosti s nebeskih visina, po kojim milostima da usmjere cijeli svoj život k jedinoj spasonosnoj svrsi: što boljem nastojanju i revnosti oko nasljedovanja primjera Isusa i Marije te potom da svojoj duši osiguraju stalno prebivalište među odabranicima Kristovim. Dakle, jedino uz Isusa stojeći stičemo jamstvo za spasenje duše. No

naravna je stvar, da onaj, koji želi biti uz Spasitelja, ne može biti daleko od Njegova Namjesnika, kojemu je On povjerilo sve nas riječima: „Pasi ovce moje, pasi jagalice moje!“ A da što bolje uzmognemo biti uz Njegova Namjesnika, moramo da se svom dušom privežemo uz one, koji njega u našoj blizini zamjenjuju — uz naše biskupe. Na spomenute riječi hodočasnici su oduševljeno uskliknuli: „Bit ćemo uvijek, do smrti ćemo biti!“ Taj poklik mora da odjekne i hrvatskom katoličkom dušom. I ta jeka ne smije da se uguši ni pod kojim pritiscima vanjskih raznovrsnih modernih utjecaja. Geslo hrvatske katoličke duše mora da je uvijek, osobito u javnom životu: „Uvijek i svuda sve do smrti s Papom i s biskupima!“

Obratio se pred smrt

U Bordeaux-u, u Francuskoj, umro je glasoviti socijalista Raymond Lavigne. Prema njegovim osnovama je međunarodni

socijalizam prije mnogo godina bio odlučio, da svake godine slavi 1. svibnja kao blagdan radnika u revolucionarnom smislu. Lavigne je bio zagriženi bezvjerac. No u odmakloj dobi, kad ga je već breme starosti onesposobilo, da onako živo propaguje svoje protuvjerske ideje, počeo se iz daleke prošlosti nizati oni sretni časovi, kad je još kao dijete zdušno revnovao svojim nejakim silama za svoju svetu vjeru. On, koji je vjerovao jedino Karlu Marxu za vrijeme svoga protuvjerskog rada, biva sada svladan slatkim uspomenom na svoje djetinjstvo, od kojega je sve do tada bio posve zanemario sv. vjeru, a skoro je i zaboravio. Nakon zreloga promišljanja i proučavanja vjerskih istina zaželi, da mu dovedu svećenika, po kojemu bi mogao da uredi svoje goleme račune s Bogom. Odbacivši kruti materijalizam, koji je dugo vremena bio svrhom njegovom, zadobije mir u svojoj savjesti i umre kao raskajano dijete sv. majke — Crkve katoličke.

Iz katoličkoga Šibenika

Ustoličenje novoga kanonika preč. don Nike Plančića obavio će u nedjelju 21. t. mj. u 10¹/₂ sati ujutro u Stolnoj Bazilici sv. Jakova na svečan način presvij. biskup dr J. Mileta. I ovom prigodom novom kanoniku preč. Plančiću izrazujemo svoje najsrdačnije čestitke na ovom zasluženom promaknuću!

Svečanost Male Gospe. Prošle nedjelje popodne u 5 sati krenula je procesija iz crkve Gospe Van Grada sa slikom Gospočin. Ophod je vodio mud. o. B. Topić, dok su sliku Gospinu nosila četiri svećenika. Kad je svršio ophod, masa svijeta zaustavila se pred crkvom, da pod vedrim nebom čuje riječ o svojoj dobroj Majci iz ustija propovjednika o. dra Karla Balića. Iza propovijedi unišla je masa svijeta u rasvijetljenu crkvu, gdje je sljedio blagoslov sa Presvetim. — Dan prije, t. j. u subotu 13. t. mj., oko 8 sati uvečer bio je običajni divni vatromet, dok je „Šibenska glazba“ usred Poljane, pune svijeta, koncertirala.

Naš osobiti grijeh. U sarajevskom „Katoličkom Tjedniku“ čitamo lijepi članak pod naslovom „Naš narodni grijeh“. Taj grijeh bi bio psost. Ako uzmognemo, mi ćemo drugom prilikom prenijeti one krasne misli, a danas ističemo, da možemo ovaj grijeh nazvati osobitim grijehom našega grada. Prije koju godinu bio se poveo pokret proti ovoj sramoti, ali nije imao osobita uspjeha. Nije ni čudo, ako mjesto da se kazni, zlu se daje više puta rđav primjer od onih viših javno, u službi, u uredu, pa i u školi!

Blagdan Gospe od Milosti. Prošle nedjelje proslavio se i blagdan Gospe od Milosti u crkvi sv. Lovre. Šibenčani, a osobito Goričani, vjerni tradicijama svojih pređa, dohrlaše do oltara svoje majke i odvjetnice

Marije. Već u rano jutro pjevale su selecije, zatim je slijedila pjevana, a u 9 sati svečana sv. Misa. Trebalo je doći i prisustvovati toj Misi i onda tek znati, što je svečana Misa Jaki i gromki glas starine-celebranta o. Aute Stipančića te čedni ali lijepi samostanski orkestar stvarao je harmoniju, koju jedino zaslužuje Milostiva Djeva. Oko 11 sati uz slavljenje zvona prilika Bl. Gospe bi skinuta s oltara i stavljena nasred crkve. Poslije podne o. dr. Karlo Balić krasno je propovijedao o Bl. Gospi, a zatim je bio blagoslov te ljubljene relikvije. Gospe, obrati zalutale!

Otvor sjemeništa. Već od 10. t. mj. počele su zidine našega sjemeništa da opet oživljuju. Iza kako su svi đaci obavili upis 11, 12, i 13 t. mi., u ponedjeljak 15. t. mj. presvij. biskup svećanim „Dođi Duše“ otvorio je novu školsku godinu i tom prigodom đacima upravo nekoliko zgodnih riječi. U sjemeništu su 92 pitomca. Bože blagoslovi naš svećenički pomladak!

Tko ima pravo? I ako je već na izmaku sezona kupanja, ipak napominjemo ovo u interesu javnoga morala. Kad smo mi prigovorili nekim neredima pri javnom kupanju i nabrojili neke mjere, što bi se imale u tome uvesti, jedan mjesni list je to s ironijom spomenuo. — Sada čitamo u novinama, da je beogradska općina izdala oštre naredbe o tome, koje se uglavnom sudaraju s onima, što smo ih mi svojedobno bili naveli. Tako n. pr. muški i ženske moraju se kupati u potpuno odvojenim bazenima, ili u razne dane ili sate. Odvojeni imaju biti odjeli za svlačenje, a strogi su propisi i glede odjeće za kupanje. — Dok nas ovo veseli, potiče nas na razmišljanje, koliko je duboko pao zapadni moral evropske kulture.